

DIUMENGE DE LA PARAULA DE DÉU

Des de fa uns anys, per voluntat del papa Francesc, el tercer diumenge del Temps Ordinari celebrem el diumenge de la Paraula de Déu, una jornada que ens ha de portar a revifar en el nostre cor de creients l'amor a la Paraula de Déu i a donar-li la importància que hauria de tindre en la nostra vida espiritual i en la de les comunitats cristianes.

Centrant-nos en la celebració de l'Eucaristia, és bo que cadascú de nosaltres ens preguntem com preparem la litúrgia de la Paraula. Els sacerdots i diaques no podem ignorar que per a molts dels cristians que participen habitualment en la Santa Missa, l'homilia és el moment més important de formació i de coneixement de la Paraula de Déu; i que per a molts altres batejats que únicament assistixen en moments puntuals, és una ocasió perquè escolten un primer anunci de l'Evangeli. Per això, la preparació de l'homilia és una gran responsabilitat. També els lectors exercixen un autèntic ministeri, per la qual cosa tenen l'obligació de conèixer bé la Paraula i proclamar-la dignament, i no convertir la lectura en un mer tràmit.

El lema d'enguany expressa un desig expressat per Sant Pau en la carta dirigida als cristians de Colosses: Que la Paraula de Crist habite en vosaltres (Col 3,16). No podem oblidar que esta és la meta de tota proclamació de l'Evangeli. El que l'Apòstol demana a aquella comunitat cristiana i als cristians de tots els temps és alguna cosa més que una simple instrucció moral. Els està indicant el lloc en el qual ha d'alimentar-se la seua fe, si volen romandre en la nova vida en Crist i mantindre's com a comunitat cristiana. Pau no demana que la Paraula siga només escoltada o estudiada: ell vol que ella "habite", és a dir, que prenga residència estable, plasme els pensaments, oriente els desitjos i faça creïble el testimoniatge dels deixebles.

Quan Déu parla a la seua criatura, la seua paraula no està dirigida únicament a la intel·ligència, sinó que vol arribar al cor; no és només una paraula informativa per a instruir-nos més, sinó performativa, és a dir, que vol transformar el cor; no pretén només que sapiem coses sobre Ell, sinó que arribem a estimar-lo amb totes les nostres forces. Per això, no basta només escoltar la Paraula de Déu, sinó que, com Maria, hem d'acollir-la en el nostre cor perquè arribe a habitar en nosaltres. Sovint, l'escoltem, l'oblidem i passem a una altra cosa. Quan fem això, la Paraula de Déu no arriba a habitar en els nostres cors, perquè els afanys del món o la seducció de les riqueses poden arribar a ofegar-la. Perquè romanga en nosaltres, l'escolta ha d'anar acompanyada de l'oració. D'esta manera, la nostra vida, la nostra manera de pensar i de sentir, s'aniran configurant cristianament.

Actualment tenim una sensació de debilitat en l'evangelització. Això pot deure's a moltes causes de tipus ambiental o cultural, però ens hauríem de preguntar si per part nostra fem tot el possible perquè la Paraula de Déu siga coneguda i acollida, dignificant-la en la vida pastoral i en les celebracions litúrgiques. Estic convençut que, si ho férem, l'anunci de l'Evangeli fructificaria més entre nosaltres.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***